

BİRİNCİ BÖLÜM

Ilık bir akşamüstüydü ve Yukarıtepe Çiftliği'nin altı kedisi ambarın avlusunda uzanmış uyuklayarak gevezelik ediyor, kelebeklere esneyip, güneşin altında mırlıyorlardı.

Çiftlik evinde yaşamakta olan Aleks; hep birlikte ambarın tavan arasında yaşayan Telma, Robin, Hena ve Ceymi'yle küçük kız kardeşleri Emma'yı her gün ziyarete geliyordu.

O gün, birdenbire yerinden doğrulan Emma, "Telma!" dedi. "Neden bizim kanatlarımız var?"

"Bilmiyoruz, Emma," diye yanıtladı ablası.

“Annemizin kanatları yoktu. Aleks’in de yok. Çoğu kedinin kanatları yok. Bizim neden var, bilmiyoruz.”

“Ben nedenini biliyorum!” dedi Emma.

“Neden?” dedi Telma.

Emma, “Uçmak için!” diye bağırarak, dosdoğru yukarıya havalandı, iki takla attı, bir daire çizdi, durakladı ve geldi, Aleks’in tam üstüne çakıldı.

Aleks, güzel, tatlı bir kediydi, ama azıcık tembeldi. Sevgili arkadaşı Emma havadan da-

lış yapıp onu ezince, “Of, Emma yapmasana!” diye şöyle bir iç çekmekle yetindi ve öncekinden daha da yassılmış bir halde uyuklamaya devam etti.

“Madem uçabiliyoruz, niçin hep burada, aynı yerde kalıyoruz, niçin hiçbir yere uçmuyor, başka şeyler görmüyoruz?” diye sordu Emma.

Ağabeyi Robin, “Aman Emma, nedenini biliyorsun,” dedi.

Ablası Hena, “Çünkü, insanoğulları kanatlı kedi görürlerse, bizi hayvanat bahçelerindeki kafeslere kapatırlar,” dedi.

Ağabeyi Ceymi, “Ya da laboratuvarlardaki kafeslere kapatırlar,” dedi.

“Farklı olmak zor,” dedi Telma. “Üstelik bazen çok da tehlikeli.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Emma. Havalandı, ahırın yakınındaki meşe ağaçlarından birinde duran ağaçkakana şebeklik yaptı. “Ama ben zor şeyleri seviyorum, tehlikeli şeyleri seviyorum; oysa buradaki her şey can sıkıcı!” dedi kendi kendine.

Henri ve Suzan’ın, ellerinde bir torba taze

kedi mamasıyla tepeye doğru geldiklerini gördü. Aşağıya diğerlerine seslendi: “Henri ve Suzan da insanotları, ama onlar bizi kafese koymadılar!”

“Henri ve Suzan birer insan – oğlu,” dedi

Ceymi tane tane, “ama onlar özel insanlar.”

Emma onu dinlemiyordu. Aldı başını, yukarıya, iyice yukarıya uçtu; “*Mi-mi-mi-mi-mi-mi-miiii!*” diye de şarkı söylüyordu.

Bu onun minik bir yavruyken kendi ken-

dine fısıldadığı şarkıydı. Annesi kovalanmış, ondan uzağa sürüklenmişti. Emma, aç ve öfkeli sıçanlarla dolu bir tavan arasında tek başına saklanmıştı. Burada, çiftlikte, o korkunç günleri düşünmüyordu artık. Ama ne zaman mutsuz olsa, eski şarkısını söylüyordu: *“Mi-mi-mi-mi-mi-mi-miiii!”*

Şu anda da mutsuzdu; çünkü her şey hep aynıydı, herkes hep aynıydı. Oysa Emma, yeni yerler görmek, yeni arkadaşlar edinmek istiyordu. Eğer ağabeyleri, ablaları ve Aleks burada kalmaktan memnunsalar, burada kalabilirlerdi elbette onlar; ama Emma kanatlarını çalıştıracaktı mutlaka.

Ertesi sabah tam da bunu yaptı. Ambarın çatısı üstünde uçarken, rüzgâr öyle tatlı, öyle ferahlatıcıydı ki, gitme zamanının geldiğini anladı. O sırada, Aleks tepeyi tırmanıyordu. Emma aşağıya süzülüp, pembe burnuna bir öpücük kondurdu onun. “Hoşça kal. Macera yaşamaya gidiyorum ben!” diye seslendi. Sonra da, ormanın ve tepelerin üstünden uzaklara doğru uçmaya koyuldu.

“Aleks beni özleyecektir,” diye düşündü. Ama arkadaşı, karnı yeterince doyuyorsa, bunun üstesinden gelebilirdi. “Ben hepsini özleyeceğim,” diye düşündü. Ama o da bunun üstesinden gelebilirdi; çünkü rüzgâr esiyordu ve Emma da kanatlarını çırpıyordu.

